

Voor God spelen

MICH
NOOTEN

Voor God Spelen

Mich Nooten

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: april 2021
Mich Nooten

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Machteld Stiling
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Black Bee Media
Correctie: Janke Scharff

ISBN: 978-90-8311-584-9 (E-boek)
979-87-2777-530-1 (Paperback)

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaargemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Het grafje ligt er mooi bij en valt op, vind ik. Als je dat gedeelte van de begraafplaats op loopt, vlak na de grote heg die tussen het oude en het nieuwe gedeelte staat, valt je oog er meteen op. Of is dat suggestie en komt het doordat ik erop gefocust ben omdat het ons grafje is? Het zal een combinatie zijn. Ook objectief is het mooier dan de andere kindergraven. De half doorzichtige glazen plaat, waar zijn naam met sierletters op geschreven staat, lijkt op te rijzen uit de blauwe golven van het metselwerk. Het valt sowieso op dat de graven in dit gedeelte veel speelser zijn – vrolijker bijna – dan die op de andere gedeeltes, waar het meeste grijs, grijs en hoekig is. Er staat hier overal speelgoed, al dan niet vastgeklonken aan de steen, er branden vaak lichtjes en er is veel kleur, van alles door elkaar heen.

Is het belangrijk dat ik vind dat ons grafje het mooiste is? Natuurlijk niet en ook weer wel. Het is alsof wij ermee willen laten zien dat wij meer van ons gestorven kind gehouden hebben dan de anderen, wat natuurlijk waanzin is. Liefde is geen wedstrijd. Ik weet het en toch wil ik winnen. De laatste rustplaats van kleine Thomas is altijd schoon en de bloemetjes die eromheen staan zijn nooit verwelkt of verdroogd. Daar zorg ik voor.

Ik ben hier vaak alleen. Irena gaat weleens mee, maar met tegenzin, ik weet het. Zij wil zich

afsluiten voor dat gevoel dat te groot is voor een hart en dat al het andere onbelangrijk maakt. Zij kan daar niet mee leven en ik begrijp dat.

Heb ik het gevoel dat ze me daarmee in de steek laat? Nee. Ik kan niet bedenken hoe het voor haar voelt. Speelt het een rol dat ik biologisch niet de vader was? Ik houd mijzelf voor van niet. Hoe dan ook, misschien is haar verdriet wel het dubbele van het mijne en dan begrijp ik dat ze hier niet kan zijn. Te veel is te veel.

Hier zijn geeft mij troost. Het schoonmaken van de glazen steen – wat altijd weer moet gebeuren, zelfs als ik maar twee dagen niet ben geweest – is veel werk, waar ik intens blij mee ben. Het geeft me iets te doen en het is alsof ik hem over zijn voorhoofd streel en over zijn rug. Het is mijn ritueel, dat me helpt het leven te accepteren zoals het is en zoals het komt. We zijn er maar even en de een mag er wat langer zijn dan de ander. Meer is het niet.

2.

De huiskamer van het jarendertighuis van Irena en Thomas, dat afgelegen in de bossen ligt, ademt de sfeer van perfectie en harmonie. Er zijn kleuren, veel verschillende kleuren zelfs, maar zo zacht dat het bijna lijkt of alles wit is. Er zijn zachtgroene muren en muren met een *touch* van geel of paars, wat je alleen ziet als je ze vergelijkt met het spierwitte plafond. De grote bank is heel lichtbeige, een kleur die verraden wordt door de witte kussens, en zelfs de paar schilderijen die er hangen, bestaan uit grote, lichte vlakken, met hier en daar een accent in kleur of vorm, om ze contouren en perspectief te geven en te ontdoen van mogelijke saaiheid. Alles is van de beste materialen: er zijn geen gordijnen van betere kwaliteit te krijgen en de zwevende houten vloer draagt tapijten die gloednieuw lijken, omdat ze net zo slijtvast als schitterend zijn. In de grote open kast, die onderin ook een aantal lades heeft en die je zowel modern als antiek zou kunnen noemen, staan de boeken kaarsrecht en zowel gesorteerd op kleur en grootte als op onderwerp, voor zover zich dat laat combineren. Behalve de salontafel, de grote bank en de kast staan er twee grote fauteuils, drie imposante, bij elkaar passende moderne schemerlampen en een kleine antieke tafel met schitterende glazen karaffen erop, gevuld met goudkleurige dranken. Verder

is de grote kamer leeg, waardoor hij bijna groter oogt dan hij is en waarbij de rustgevende kleurstellingen en harmonieuze inrichting het gevoel van comfort combineren met dat van weldadige ruimtelijkheid. Er is een doorgang naar een grote, halfopen keuken en er zijn zware, houten deuren naar de werkkamer en de hal, die nooit openstaan.

In de hele kamer staat alles altijd precies op de juiste, zorgvuldig bepaalde plek, waardoor er een volstrekt esthetische orde heerst. Er zijn dan ook geen spulletjes die rondslingeren, er staan geen zinloze hebbedingetjes of snuisterijen. Zelfs de tijdschriften en kranten hebben hun eigen, vaste hoekje op de salontafel en liggen daar zo netjes dat het lijkt of ze niet gelezen worden. Er staat of ligt niets daar waar het even snel of achteloos is neergezet of neergelegd. De handtas van Irena bevindt zich waar die zich altijd bevindt als zij thuis is: op haar vaste plek op het lage tafeltje naast de bank.

Het is ook háár huis, niet letterlijk en niet wettelijk, maar verder volledig. Het is haar sfeer die er heerst, haar smaak en haar orde. Zij kan niet anders leven dan in een wereld die harmonie en evenwicht uitstraalt en die haar niet verstoort met onregelmatigheden en willekeur. Irena weet dat ze iets heeft geprobeerd te scheppen wat niet bestaat, ze weet dat het leven buiten rommelig, smerig en bloederig is en ze wenst zich daar zelf zo veel mogelijk aan te onttrekken. De grootste kwaliteit van de mens is dat hij of zij zijn of haar eigen wereld kan scheppen en zich kan

onttrekken aan al die onaangenaamheden en vernederingen van de chaos en de natuur. Dat is beschaving en in die sfeer wenst zij haar leven door te brengen.

Thomas leeft met haar op die manier mee, in de omgeving die zij schept, omdat het er voor hem niet veel toe doet. Hij is vaak weg en accepteert dat het huis haar domein is. In het begin was het wel wennen dat elk leeggedronken koffiekopje onmiddellijk in de afwasmachine moest worden gezet en dat de krant na lezing keurig diende te worden teruggevouwen naar zijn oorspronkelijke staat, maar in de loop der jaren is hij er gewend aan geraakt en is het een tweede natuur geworden niets te laten slingeren en alles zorgvuldig en onmiddellijk zijn plek te geven. Hij merkt het al niet meer, het is normaal, zo leven zij nou eenmaal.

Het is het begin van de avond, buiten is het nog licht. Thomas, een verzorgde, bijna volledig kale vijftiger, komt met een aktetasje uit zijn werkkamer. Hij sluit de deur achter zich, loopt naar een van de grote fauteuils, zet de aktetas daar netjes naast, rekt vervolgens zijn rug door zijn armen even omhoog te heffen, gaapt en kijkt op zijn horloge. Geen zorgen, hij heeft nog tijd. Hij loopt naar de keuken, opent de ijskast, kijkt er even in en sluit hem weer. Ach nee, laat maar. Op dat moment wordt de deur naar de gang geopend en maakt zijn vrouw Irena haar entree, voorzichtig en op kousenvoeten. Zij is een knappe, late dertiger en toont zich als het

hoogtepunt van de alom aanwezige perfectie. Ze is slank, onnadrukkelijk maar stijlvol gekleed, uitvoerig maar uiterst beschaafd opgemaakt en ze draagt haar haar fraai, quasinonchalant opgestoken. Ze is een lust voor het oog, voor wie van netheid en verzorgdheid houdt. 'Zo,' zegt ze. 'Ze slaapt. Eindelijk.'

'Mooi.'

'Hoe laat moet je weg?'

'Ik ga zo rijden.' Hij kijkt haar aan. Ze ziet er toch moe uit, ziet hij, zelfs de zorgvuldigste make-up kan dat niet verhullen. 'Red je het wel?'

'Wat zou ik niet moeten redden?'

'Ik weet het niet. Dat je je niet alleen voelt.'

'Ik ben niet alleen.'

'Nee.'

Ze gaat zitten in haar hoekje op de bank, daar waar ze haar tas binnen handbereik heeft, strijkt haar kleding glad en recht haar rug. 'Het gaat prima. Ik voel me prima.'

Ook hij neemt plaats op zijn eigen plek, de fauteuil die het dichtst bij het grote raam staat. Hij maakt het zich nog even gemakkelijk, door iets, maar vooral niet te veel, onderuit te schuiven. Zij houdt er niet van als hij er rommelig bij hangt. 'Ben je vandaag nog naar buiten geweest met haar? Het is goed om buiten te zijn. Voor jou ook.'

'Ja?'

'Ja natuurlijk. Frisse lucht.'

Ze kijkt van hem weg. 'Ik ga niet naar het grafje. Mocht je dat bedoelen. Ik wil echt niet meer. En ik wil het er ook liever niet meer over hebben.'

'Dat bedoelde ik niet.'

'Nee? Jij bent gisteren toch nog geweest? Het ligt er vast keurig bij.'

'Is dat het enige buiten dat er is?'

'Je vindt dat ik erheen moet blijven gaan. Om de een of andere reden. Een reden die ik misschien wel kan bedenken, maar nu wil ik gewoon even niet meer, Thomas. Voorlopig in ieder geval even niet. Ik wil me richten op de toekomst. Als je het goed vindt.'

'Ik vind het goed. Ik wil alleen maar dat je zo nu en dan buiten komt. Dat je de wereld in durft te gaan. Dat je niet alleen maar hierbinnen zit. En dat is niet iets van het verleden, maar iets van nu.'

'Ik voel me goed hier.'

'Je ziet er een beetje bleek uit.'

'Ik ben een beetje moe. Dat zijn alle jonge moeders. Het komt wel goed. Ik kan het aan.'

'Ik hoop het.' Hij kijkt weer op zijn horloge, aarzelt even en staat dan toch op. 'Ik ga zo maar. Ik ben morgenmiddag terug. Of eind van de ochtend.'

'Doe rustig aan. Geen haast. Ik zie je wel verschijnen.'

'Ja. Oké.'

Hij loopt naar haar toe, gaat nog even naast haar op de bank zitten en geeft haar een kus. Zij glimlacht en laat hem begaan. Dan strekt ze een hand uit en raakt hem kort aan, om mee te zeggen dat ze zijn gebaar waardeert. Hij glimlacht tevreden, omdat hij weet hoe ze is en wat ze met het gebaar bedoelt.

3.

Soms is het goed even weg te zijn. Voor haar en voor mij. Niet omdat we niet dag en nacht samen kunnen zijn – want dat kunnen we wel – maar omdat we dan herinnerd worden aan hoe het is om alleen te zijn. Zo werkt het in ieder geval voor mij, omdat ik dat de eerste veertig jaar van mijn leven was. Alleen. Er fladderde weleens iemand aan mij zijde, of ik aan de hare, maar dat stelde niets voor. En toen kwam Irena.

Ik ben nu op weg naar het noorden van Nederland, waar ik vanavond een lezing zal houden voor beleggers die niet zoals ik op tijd hebben ingezien dat we aan de vooravond staan van een andere economie, zowel inhoudelijk, maatschappelijk als strategisch. Ik ben ruim op tijd in de moderne technologie gestapt en dat heeft me een fortuin opgeleverd. En we hadden het al niet slecht. Ik werk dan ook niet meer, geef zo nu en dan wat lezingen en doe hier en daar een commissariaat, om daarmee nog met één been in het maatschappelijk leven te staan en oude en nieuwe vrienden te helpen of te ontmoeten.

Soms mis ik het nog wel. De jaren dat ik moest vechten om te veroveren waren zwaar maar ook spannend. We hebben lol gehad en lotsverbondenheid gevoeld, waarbij de mislukte projecten meer mooie herinneringen hebben opgeleverd dan de successen. Dat zou betekenen

dat de mens – of ik – meer van de strijd houdt dan van de overwinning. Wellicht is dat zo.

Na zo'n lezing wordt er altijd wat gedronken en blijf ik slapen in het hotel waar het gebeuren heeft plaatsgevonden of in een hotel daar in de buurt. Het zijn uitstapjes in de buitenwereld die ik de laatste jaren regelmatig maak en vaak heb ik dan later op de avond een interessant gesprek met een collega-ouwe-lul of een jonge hond die het allemaal nog slimmer wil gaan doen dan ik. Ik geniet van dat soort openhaardgesprekken, zoals ik ze noem. Ik weet nu hoe kort, vluchtig en breekbaar het bestaan is en ik inhaleer daarom alles wat mooi, aardig, interessant, warm of vrolijk is.

Navigeren of op de route letten hoeft niet meer tegenwoordig, wat ik erg aangenaam vind. Mijn tomtom – het is geen tomtom meer, maar ik blijf hem zo noemen, niet in de laatste plaats omdat het een van mijn eerste beleggingssuccessen was – dirigeert mij naar waar ik moet zijn, dus ik kan me ontspannen. Autorijden is een vorm van meditatie voor me: op het verkeer letten doe ik als vanzelf, terwijl mijn geest ontspant en laat komen wat er komt. Vaak voel ik me uitgerust na een autorit.

Waar ben ik? Kijk, daar is Zwolle al. Het schiet op.

4.

Buiten is het donker, de zware gordijnen zijn gesloten. Irena zit alleen, rechtop en op het puntje van de zware fauteuil, een andere dan die waar Thomas altijd op zit. De deur naar de hal staat wijd open, om contact te houden met boven. Het zijn ook zulke dikke deuren.

Het is bijna alsof ze op wacht zit. Wat heeft ze gedaan de hele avond? Heeft ze alleen maar daar gezeten? Heeft ze geen televisiegekeken of de krant gelezen? Wat heeft ze gedaan?

Opeens spitst ze haar oren en staat op. Hoort ze iets boven? Ze loopt door de kamer, stapt even een stukje de hal in en luistert. Nee, het is niets. Stilte. Net als ze zich omdraait om weer terug te gaan naar haar zitplaats, gaat de bel. Ze reageert er eerst niet op, alsof hij niet geklonken heeft, dan staat ze stil en kijkt verward om. De bel? Hoe laat is het? Wie kan dat nou zijn? Ze heeft ook niets gehoord, geen auto, geen voetstappen op het pad. Heel vreemd. Ze draait zich terug, gaat door de hal en opent wat aarzelend de voordeur. Daar staat een magere, lange man van in de veertig. 'Goedenavond, ik kom voor Thomas,' zegt hij.

'Die is er niet. En u moet een beetje zachtjes praten, er ligt een baby boven te slapen.'

'Neem me niet kwalijk.'

'Hij is er niet.'

‘Echt waar? Dat is vreemd. Ik had met hem afgesproken. Ik kom voor het huis.’

‘Het huis?’

‘U weet nergens van? U bent toch zijn vrouw, Irena? Hij heeft me over u verteld.’

‘En u komt voor het huis? Hoe bedoelt u? Komt u maar even verder. Anders bellen we hem even. Hoewel ik denk dat hij op dit moment niet bereikbaar is. Komt u maar even binnen.’

‘Dank u wel.’

Ze lopen samen door de hal en gaan de kamer binnen. Ze sluit de deur achter zich en durft nu wat harder te praten. ‘Komt u binnen.’

De man kijkt om zich heen. ‘Mooi. Prachtig zelfs. De inrichting. Schitterend allemaal. Heel stijlvol.’

‘Dank u.’

‘Ik ben Richard.’

‘Irena. Maar dat wist u dus al. U kwam voor het huis, zei u?’

‘Ja.’

‘Hoe bedoelt u precies? Ik begrijp het niet.’

Hij antwoordt niet en kijkt haar strak aan. Het is een kwestie van een seconde, dan weet ze dat er iets is. De buitenwereld stapt naar binnen en er is iets. Er heeft iets van de chaos, de verwarring, het oerwoud buiten haar bastion betreden. En ze heeft het laten gebeuren. Waarom heeft ze die man binnengelaten? Waarom?

‘Ik begrijp het niet. Wat is er met het huis?’ vraagt ze nog eens.

‘Het spijt me. Ik zei maar wat. Om binnen te komen. Ik was bang dat u me anders niet binnen zou laten.’

Irena schrikt toch, hoewel ze het al wist. Ze zag aan zijn blik dat er iets is. Nu wordt dat bevestigd. 'Sorry?'

'Ik moet iets met u bespreken. Het is belangrijk.'

'Wie bent u? Wat is dit? Gaat u weg.' Haar ogen schieten heen en weer. Ze is onmiddellijk helemaal uit haar evenwicht. Dit kan ze er nu niet bij hebben, er is al zo veel de laatste tijd, het is bijna niet te doen. Wat is dit dan nu weer?

'Ik zal het uitleggen. Laat me het uitleggen.'

Ze deinst terug, angstig nu. 'Nee. Ik weet niet wie u bent. Ik hoef het ook niet te weten. Ik wil dat u nu mijn huis verlaat. Wat is dit?'

'Geef me vijf minuten. Ik zweer u dat het belangrijk is.'

'Wie bent u?'

'Mijn naam is Richard van Vuren, u kent me niet.'

'Nee. Komt u morgen terug. Gaat u nu weg.'

'Vijf minuten. Alstublieft.'

Ze aarzelt, beweegt onrustig heen en weer. 'Twee,' zegt ze dan. 'Twee minuten en dan gaat u of ik bel de politie.'

'Twee minuten. Ik zal het proberen. Mag ik even gaan zitten?'

'Nee. Waarom?'

Hij gaat zitten en kijkt haar strak aan.

'Ik zei van niet. Dat u niet mocht gaan zitten.'

Hij zwijgt weer, kijkt alleen maar en ze weet meteen dat het erger is dan ze net dacht. Dit is geen rommeligheid of onduidelijkheid of misverstand, dit is serieus gevaar. Ze ziet het.

Wat moet ze doen? Wat kan ze doen?

‘Je woont wel dat je zegt: *in the middle of fucking nowhere*. Hou je niet van mensen?’

Opeens klinkt hij heel anders. Hoger, dreigender. Er klinkt brutaliteit in wat hij zegt, provocatie zelfs. En opeens dat tutoyeren. Wie is deze man? Misschien moet ze voorzichtig zijn, vrouw zijn, bedeesd zijn. ‘Thomas is morgen weer thuis,’ zegt ze met zachte stem. ‘Misschien moet u dan nog maar eens terugkomen.’

‘Krijg ik niet iets te drinken?’

‘Met welk doel wilt u iets drinken?’ Trilt haar stem?

‘Geen doel. Alleen maar om iets te drinken. Om wat makkelijker te praten. Om het ijs te breken, kunnen we ook zeggen. Om de spanning er een beetje vanaf te halen. Er is spanning, ik zie het aan je. Is niet goed, moet niet.’

Ze kijkt hem achterdochtig aan. Stelt het haar gerust wat hij zegt? Nee.

‘Cognac of zo?’ Hij wijst naar de karaffen op de kleine antieke tafel.

‘Nee. U krijgt niks.’ Nu laat ze haar stem klinken. Krachtig, vastberaden, sterk.

‘Waarom doe je zo vijandig, Irena? Mag ik alsjeblieft eerst een drankje en dat dan daarna pas mijn twee minuten ingaan? Ik vraag het je beleefd. Het is echt wel iets om het even over te hebben, geloof me. We moeten er heel even de tijd voor nemen.’

Ze staart hem een paar seconden zwijgend aan, loopt dan met driftige passen naar de open keuken, opent daar de lange kast en pakt een

cognacglas. Het is een beschaafde man, geen misdadiger, lijkt het. Maakt dat hem minder gevaarlijk of juist gevaarlijker? Ze weet het niet. Een inbreker of verkrachter zal het niet zijn. Ze loopt naar het antieke tafeltje, schenkt uit een van de karaffen een bodempje in het glas, stapt vervolgens naar hem toe en overhandigt hem zijn drankje. 'Cognac.'

'Zelf neem je niks?'

'Waarom tutoyeert u me?'

'Doe jij dat ook maar bij mij. We kennen elkaar beter dan je denkt. In zekere zin. Ook al hebben we elkaar nog nooit ontmoet.'

Ze kijkt hem aan, volledig in de war nu. Wat moet ze doen?

'Ze heet Elise, hè?'

'Wie bent u in godsnaam?'

'Elise. Een half jaar oud. Ligt boven te slapen. Gaat het goed met haar? Ja, zeker? Of toch niet? Is ze niet gezond? Nee toch, mag ik hopen?'

'Ik zou zeggen, neem een ferme slok,' zegt zij met verstikte stem.

'En rot op.'

'Ja. Graag. Heel graag zelfs.'

Richard neemt een klein slokje en zet het glas voor zich op de salontafel. 'Hoelang zijn jullie bij elkaar, je man en jij? Thomas en jij?'

Zij zwijgt. Er zet zich iets in haar vast nu. Deze man betreedt een plek die niet van hem is, waar hij niet mag komen, waar hij niets te zoeken heeft. Hij weet van alles en verschaft zich daarmee rechten. Daar moet ze zich tot het uiterste tegen verzetten, dat is haar taak, haar

plicht. Ze heeft zich in haar leven wel meer verzet tegen mannen. Als het moet kan ze vechten, op allerlei manieren. Moet ze vechten?

‘Is hij ouder dan jij? Vast. Jaartje of tien misschien wel. Misschien nog wel meer. Past bij je. Mooie maar moeilijke, jonge vrouw trouwt met oudere welgestelde man die aan haar voeten ligt en haar alles geeft wat ze maar wil. Is het zoiets?’

‘Ik dacht dat u Thomas kende.’

‘Ik heb gelogen. Ik zeg het eerlijk. Ik kom voor jou.’

Ze kijken elkaar aan, in stilte, en Irena recht haar rug. Prima. Ze zet haar angst opzij en gaat in de aanval, omdat ze geen keus heeft. Ze zal zich forceren en zal daar later een hoge prijs voor moeten betalen, dat weet ze, maar dat is van latere zorg. Nu moet ze overleven. ‘Wat wil je? Waar gaat dit over?’

‘Het heeft te maken met je kinderen.’

Ze kijkt hem scherp aan. Er is geen angst meer, geen zwakte. Het is uitgezet allemaal. ‘Ik heb geen kinderen.’

‘Wel waar. Je hebt er eentje boven en je hebt zoontje gehad. Samen zijn dat je kinderen.’

Ze denkt daar drie seconden over na, stapt dan met drie stevige passen naar de grote boekenkast, opent een lade en haalt er een mobiele telefoon uit.

‘Niet doen. Wacht even,’ zegt hij en hij staat op.

‘Je gaat weg of ik bel de politie.’ Ja, ze klinkt sterk, ze weet het. Ze is ineens een andere vrouw,

ze is nu iemand die ze ook kan zijn.

‘Nee, dat doe je niet. Dat wil je niet. Luister nou maar even naar wat ik te zeggen heb.’

Ze toetst een nummer in. Hij schiet naar haar toe, grijpt haar vast, pakt met een snelle beweging de telefoon van haar af, schuift die open, haalt de platte batterij eruit, dan de simkaart. Terug bij zijn plek legt hij alles netjes naast elkaar op tafel. Keurig netjes recht met onderling identieke afstanden. Ze staart ernaar.

‘Luister naar me,’ zegt hij en hij gaat weer zitten. ‘Luisteren.’

‘Mijn man komt zo thuis.’

‘O ja? Hoe laat?’

‘Straks.’

‘Dat is niet waar, Irena. Hij is naar Groningen voor een lezing en blijft daar slapen. Zoals gebruikelijk. Zoals hij dat in Beetsterzwaag ook deed, toen ik een van de toehoorders was. Dat geeft ons alle tijd om te praten. Want in twee minuten lukt het niet. We hebben wat tijd nodig om te besluiten wat het beste is. En als hij toch eerder thuiskomt dan verwacht, is het ook goed. Hij is niet gevaarlijk, denk ik. Een zachtaardige lieve man is het, lijkt me. En we kunnen het er ook over hebben met hem erbij. Dat kan ook.’

Irena aarzelt. Wat zijn haar opties?

‘Maar beter van niet. Hou hem erbuiten. Voorlopig. Vertel ‘t hem allemaal later maar.’ Hij zakt ontspannen onderuit, verder dan zij apprecieert.

Ze kijkt er afkeurend naar. Wat heeft ze toch een bloedhekel aan rommelige mannen met een

boerse of plompverloren motoriek. Ze walgt van de beestachtige, naar zweet stinkende mannenmannen, die van kamperen houden, scheten laten en klussen doen. Niets anders dan minachting voelt ze voor alles wat onbeschaafd en niet fijnzinnig is. Ze wil erboven staan en dat doet ze ook: ze staat erboven. Deze onderuitgezakte man is haar mindere en daar kan hij niets aan veranderen. Wat hij ook doet en wie hij ook is.

‘Wil je weten wat ons bindt, jou en mij? Wil je weten waarom ik hier ben? We hebben tijd. We kunnen praten. Over jou. Over jouw leven. Over alles wat er in jouw leven gebeurd is. Oké?’

Irena zwijgt en staat roerloos midden in de kamer, als een standbeeld. Laat hem maar praten. Laat hij zijn grootspraak en machtsvertoon maar waarmaken.

‘Dan gaan we het namelijk over je eerste kind hebben. Je zoon. Kleine Thomas. Thomas junior. Want het gaat ook over hem. Het gaat om wat er met hem gebeurd is, daarom ben ik hier. Omdat ik ook wil wat het beste is. Ik wil je laten inzien wat het beste is voor iedereen. En wat eerlijk is. Dat is ook belangrijk. Eerlijk is eerlijk.’

Zij loopt van hem weg, opent de deur naar de gang, sluit die vervolgens weer, draait zich naar hem toe en kijkt hem vol afgrijzen en haat aan. Dit is wreedheid van een onverwacht niveau. Rustig blijven nu, ze zal rustig blijven.

‘Je moet de waarheid onder ogen komen, Irena. En dan doen wat voor haar boven het beste is. Maar we moeten daar even de tijd voor nemen. Omdat de eindconclusie nogal pittig zou

kunnen zijn. Voor iedereen. We moeten de tijd nemen. Ga rustig zitten. Alsjeblieft. Overleg met me. Dat is voor iedereen het beste. Ook voor jou, geloof me.'

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/voor-god-spelen>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal.

Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

De digitale edities van onze boeken zijn direct op onze website aan te schaffen. Amazon verzorgt de gedrukte versies.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

